

Arbejderne, thi Resultatet vil ganske sikkert blive det, at Arbejderne i det langt overvejende Antal Tilfælde ikke ville lade sig forsikre. En saadan Mand arbejder den ene Dag paa en Ejendom over 12,000 Kroners Ejendomsskyld, den anden Dag paa en Ejendom under 12,000 Kroners Ejendomsskyld, og er saaledes den ene Dag forsikret, den anden Dag maaske ikke forsikret. Det forekommer mig ikke at være heldigt, og det er i hvert Fald ikke i Overensstemmelse med det, jeg sagde i Begyndelsen, at det, man i Grunden skulde forlange, var, at alle Arbejdere, der vare beskæftigede ved Landbruget, uden Undtagelse vare forsikrede.

Jeg kan heller ikke erkende, at man har været heldigt med den Grænse, man har draget ved de 12,000 Kroners Ejendomsskyld. Jeg tror ikke, man i Almindelighed kan sige, at en Mand, som ejer en mindre Bondegaard — og det maa jo en Ejendom blive, som er vurderet til 12,000 Kroners Ejendomsskyld, det vil være det, man kalder et Boelssted eller en mindre Bondegaard — er mindre velstillet end den, der ejer en større. Tværtimod mener jeg, at Udviklingen i Landbruget i den senere Tid snarere har vist, at det er de smaa Ejendomme, som i Konkurrencen have forstaaet at klare sig bedst. Men paa den anden Side erkender jeg jo, at saadanne Ejendomme ere i væsentlig Grad afhængige af, at Mand og Hustru ere i Besiddelse af deres fulde Arbejdskraft, thi det er netop paa Ejendomme af en saadan Størrelse, at deres Arbejde og deres Arbejdsførhed har saa overordentlig meget at betyde. Det forekommer mig derfor, at det vilde være rigtigt, hvis man for den Gruppe Ejendomme fra 12,000 Kr. og nedad vilde gaa til at forlange en obligatorisk Forsikring ligesom ved de andre Ejendomme og forlange det saadan, at Hustruen paa disse Ejendomme ogsaa indtoges under den obligatoriske Forsikring, og at man saa fra Statens Side gav et passende Tilskud til den Præmie, de skulle betale. Jeg tror, man vil naa længere ad den Vej, og at man vil komme til at virke bedre med de Penge, man vil bruge, og det vil i alt Fald uden Tvivl være langt den bedste Maade for Arbejderne at faa den Sag ordnet paa. Kun for de ganske smaa Ejendomme, de egentlige Husmandsbrug, mener jeg, at der kunde være Tale om at gaa til en frivillig Forsikring i Lighed med den, der er foreslaaet her i Forslaget, idet det kan siges, at det er kun rent undtagelsesvis, at man paa et egent-

ligt Husmandsbrug bruger fremmed Arbejdskraft.

Idet jeg har gjort disse Bemærkninger til Lovforslaget, vil jeg gentage, hvad jeg begyndte med at sige, at det er med stor Glæde, jeg har set dets Fremkomst, og jeg haaber, at Forslagets Skæbne, saavel i dette Ting som i Tinget ovenover, maa være blid.

K. Pedersen: Ogsaa jeg kan udtale min Tilfredshed med, at et Forslag om dette Forhold nu er blevet forelagt, og jeg mener, at det vil være ønskeligt at faa det gennemført i denne Rigsdagssamling, selv om jeg ikke kan bruge saa stærke Udtryk, som den ærede Ordfører brugte om Lovforslaget, idet han udtalte, at han var fuldt ud tilfreds med det, og at det fuldt ud svarede til de Fordringer, han havde stillet til et saadant Forslag. Vi opfyldte et berettiget og retfærdigt Krav ved at arbejde paa en Ulykkesforsikring for Landbrugets Arbejdere, og det kommer sikkert ikke for tidligt. Allerede i 1898 begyndte vi at lovgive paa dette Felt. Nu er der gaaet 9 Aar siden, saa Landbrugets Arbejdere have temmelig sikkert ventet længe nok. Man siger, at der sker ikke saa mange Ulykkestilfælde indenfor Landbruget som i andre Erhverv, og det er rigtigt, men desto lettere maa det være at løse Opgaven netop mellem disse Arbejdere, da Ulykkestilfældene ere saa faa. For dem, der komme til Skade, er det jo lige slemt, enten de arbejde i et Erhverv, der er farligt eller mindre farligt. Det er haardt at tænke paa, at naar et Ulykkestilfælde overgaar en Arbejder med Familie, have vi til Dato kun haft eet Sted at henvise dem til, nemlig Fattigvæsenet, og det er saa meget mere haardt at tænke paa, som vi allesammen maa indrømme, at disse Arbejdere med den Fortjeneste, de for Tiden have, ikke kunne se sig i Stand til paa betryggende Maade at sikre sig mod saadanne Ulykker.

Landarbejderens Forsikring kom alt-saa sidst, men nu er den paa Rigsdagens Bord, og det antager jeg, vi alle her i Tinget ere tilfredse og glade over. Vi have lige haft et Forslag til Behandling angaaende højere Løn til vore Tjenestemænd osv. Det drejer sig her om ret store Beløb, jeg skal slet ikke sige, de ere for store, men disse Beløb skulle jo indvindes paa anden Maade. De skulle indvindes ved, at vor Nationalindtægt forøges med disse Millioner, det her drejer sig om. Og det Erhverv, som i særlig Grad skal bi-